

מדי, בעלי עוצמה פוליטית רבה מדי. מה באמת גרם למותו?

סטפן חרד היה היידי של כולם. כאיש שיחה מבריק, שלמד ספרות צרפתית ב־סורבון, כרשם מזהיר, אשר לשבת לפניו נחשב ככבוד גדול, כבעל אישיות רומנטית ומתונן בחושי-הומור נדיר, ובעיקר משום שמאו גרושיו מ.מ.ס אנגליה, פאט בינס, היה מוקף תמיד בהמון נערות יפהפיות, אותן לא מנע גם מידידיו.

אך לפתע החלו כולם להתאנות לד"ר חרד, לספר סיפורים על זונות, אורגיות, מראות בחדר השינה השמשות למעשה כי אשנב הצצה, ובעיקר כונו השמועות לרמז שהוא, לשם הנאתו הפרטית, גרם לכך ש־כריסטין קילה, בת חסותו, תתעלס עם שר־המלחמה ורבי־המרגלים בעת ובעונה אחת. כולם רמזו רמזים עבים כקורה — שה־מטרה הייתה לא רק מעשה קונדס, אלא סחיטה, ריגול והרס האימפריה.

זה כבר הרגינו את ד"ר חרד באמת. היה זה ברור שמנסים להסיח את ההמונים מן העיקר, ולמצוא שעיר לעזאזל. ד"ר חרד האלגנטי, בעל החוש הספורטיבי, עשה את המחחה האזרחית הנכונה ביותר, והאגונה ביותר, והצודקת ביותר. הוא שלח מכתב לראש הממשלה, הרולד מקמילן, ואף נפגש לשיחה ממושכת עם מזכירו הפרטי. הוא הודיע להם את כל מה שהוא יודע אודות השר פרופימו. אלה כבר לא היו לחישות סתמיות, או קטעי אינפורמציה של עתונאים תאבי־חדשות; הוא הודיע במפורש על יח־סיו של שר־המלחמה עם נערת הטלפונים וגילה אף את העובדה שהאיגה אותו יותר מכל — ובצדק גמור — שפרופימו מת־חלק בחסדיה של כריסטין יחד עם יבגני איבנוב — הנחשד כמרגל. הוא אפילו תמה על המקריות המשיגה, שלא פעם מגיע אי־בנוב מי־אחרי פרופימו.

המחלקה לריגול נגדי הצמידה מיד מעקב לפרופימו. בכל זאת לא אמרה הממשלה דבר, השתיקה הכל מאחורי מסך של עשן. לכן פנה האזרח ד"ר סטפן חרד אל שר־הפנים הנרי ברוק, ואל מנהיג מפלגת־ה־לייבור הרולד וילסון — גיסטה אזרחית שעלתה לו בחייו.

★ ★ ★

מי ייזרק לכלבים?

אנשי הלייבור לא היו זקוקים ליותר. הם הודיעו בחביבות שהם עומדים ל־העלות שאילתה לממשלה ביחס לתוכנו של המכתב, אותו שיגר ד"ר חרד לשר־הפנים. באותו רגע הבין ג'ון פרופימו, שר־המלחמה, שזו היא מלחמה אבודה. הוא לא

כל מקורות האינפורמציה הוכנסו במרץ רב סיפורים מסמרי שער דוקא על אותו ד"ר חרד, שהוכר בהודמניות על־ידי פרופימו, שהיה נוכח בנשף אצל לורד אסטור, אשר אצלו התגוררה ה"דוגמנית". לעתונות הודו לפו סיפורים אודות הרופא המושחת, שהוא היא האשם בכל.

★ ★ ★

הרופא הודיע לראשי־הממשלה

ד"ר סטפן חרד, בנו של כומר, שי־גדל במינור וסיים את חוק לימודיו כי־רופא בארצות־הברית, היה עד לאותה תקי־פה נער הזוהר הבריטי מספר אחד. הוא היה רופא־האופנה, תופעה הקיימת כמעט בכל ארץ, ובכל חברה גבוהה, שם נוקקים יולה המוכנים ויכולים לשלם בעד כך ל־רופא מיוחד: שיהיה גם החבר הטוב ביותר שלהם, שיהיה עשיר ומקסים, חשוב מאוד, שיוזלזל בהם, ומעל לכל — שתהיה לו שני־טח־פלאים שאין לאף רופא. מין רופא כזה היה, למשל, ד"ר אקסל מינטה, רופא האופ־נה השחדי, שרופא את האצולה ובתי־המלך־כה של ארופה, לעג לכולם ולבסוף פרש לאי קאפרי, כתב שם את סיפרו חגיגת טנט מקולה, הנקרא עדיין בלהיטות בעולם כולו. בשוודיה הוא נחשב לגיבור לאומי, אך ל־עומת רופאי האופנה דאו — הרי כיום רפואת־המופת מבוססת על פסיכטרפיה: מי־שיטת אלכסנדר המה־ללת ועד לו־אראציות השונות של היוגה. גם ישראל זכתה לרופאי־פלאים פסיכטראפי של החברה הגבוהה — ד"ר פלדנקריין. דומים לו נמצאים בעולם כולו.

שיטת הריפוי של ד"ר חרד היכיתה עצי־מה מעל למשוער. הוא היה רופא־עצמית אוסכאופאט, שפיתח שיטה מדעית לחילוף־עצמות, שהתנהו כרוסר תנועה. היו לו תרגילים שיישרו פרקים, מתחו גידים — והתוצאות היו מפתיעות.

בין לקוחותיו נמנה כל מי שהיא משהו: מסר וינסטון צ'רצ'יל, הנסיך פיליפ (בעלה של המלכה), הנסיכה מארגרט ולורד סנאור דון (בעלה הצלם), הנסיכה אלכסנדרה, סלי־חין לויז, הארכיבישוף מקארויס, גדול עשירי העולם פול גאטי, וצמרת השחקנים: דאגלס פירבנקס הבן, אליובט טיילור ו־סופיה לורן. ביניהם היה גם שר־המלחמה של הוד מלכותה, ג'ון פרופימו, בן ל־משפחת אצילים איטלקית, בעל רשת חבי־רות ביטוח ענקית, ובזכות אשתו — גם איש העילית התרבותית של לונדון.

חֶתְאֻד?

ד"ר סטפן חרד חיך בעליצות אל המצלמות בצאתו מבית־המשפט המרכזי. הי־אם זוהי הצעתו של אדם המיואש מהחיים העומד להרוג את עצמו כעבור כמה שעות?

שלהם אודות המרגל ההומוסקסואליסט חסל, הייתה אזרה מעין זה עסק כמעט בטוח. השקט כמעט והוחזר על כנו, והפרשה כמעט נסתיימה. המסך ירד על המערכה ה־ראשונה בקול דממה דקה.

★ ★ ★

ארבעה בחדר אחד

כל שר־המלחמה שכח כמה אנשים, שבהם לא נזהר להתגונן. האופוזיציה הריחה שעורריה — וכלל לא הודרה ל־הרפות ממנה, למרות שצעקה בקול גדול שהיא בכלל לא מעוניינת לעשות הון פולי־טי מחייו הפרטיים של חבר ממשלה. מה־פאסאז?

ואו, במפתיע, הגיעה ללונדון כריסטין קילה, שופה ומלאת עליצות. לדבריה, היא בכלל שכחה על המשפט עם הכושי, ולכן לא התייצבה. היא בילתה חופשה בספרד, משם היא נסעה לקאו. למה? כי היא רצתה להתפרסם. היא הצטלמה אפילו באמבטיה לטובת העניין, לבושה בכמה חוטים, אבל אף אחד לא פירסם אותה, והיא נאלצה לחזור לחיי הצינעה השקטים שלה בלונדון. רק הגיעה כריסטין ללונדון, והנה התנפל עליה עוד כושי, זמר בשם לאקי גורדון, גם הוא בעל עבר פלילי. גם היא התרגו שכריסטין עזבה אותו. הוא נאסר והיעמד לדון באשמת תקיפה. במשך יומיים פתח את פיו הגדול, מבלי שהשופט יצליח ל־ס־תום אותו. הוא סיפר כיצד הכיר את כריס־טין, כאשר ניסתה להשיג חשיש, באחת המאורות. הוא המשיך לספר: "הייתי מבקר אותה כל הזמן, בדירת ד"ר חרד. אבל אחרי שיצא משם פעם פרופימו, שר־המלחמה אני חושב, וראה אותי, או כריסטין אמרה ש־פרופימו מתנגד שהיא תלך עם שחוריים. אז הכיתי אותה".

ההתלחשות גברו. אנשי מפתח במפלגה השמרנית שורכבו לתוך הסיפורים — כי־צירוף עובדות על התנהגות לא־שמרנית במיוחד. ואז החלה יד נעלמת לכון את מסע הלחישה לכיתו חדש. כאן נכנס לסיפור הגיבור־בעל־כוחו: ל־

על אלונה

כשהוא חסר הכרה. מובל ד"ר סטפן חרד לבית־החולים כשהוא נוטה למות. למרות שבחייו היה מוקף בידיים בני העילית החברתית, הרי

אשת הזכרונות

המרתקים ביותר כי־אנגליה כולה. האם יתגלו זכרונותיה בציריבור הרחב? האם תנסה לפרסם אותם כנקמה על מות ידידה? האם גם אותה ינסו להשתיק?

המתין לשאילתה, שיגר מכתב לראש הממ־שלה, בו הודה כי שיקר בפני בית־הנבחרים, רים, מעשה ללא תקדים בתולדות הפרלמנט הבריטי. מדוע עשה זאת? "על מנת לחוס על רגשות אשתי".

ברגע זה פרצה הסערה.

(המשך בעמוד 14)

במותו נעזב על ידי כולם, אחרי שהושלך כשעיר לעזאזל להסיח את דעת הקהל מהאשמים האמיתיים בכל הפרשה, למרות שהיה האדם שהוציא לאור את השחיתות והצביעות שבצמרת השלטון.